

ského, podle které obci, která na cizího příslušníka učinila náklad ve smyslu předpisů o chudinském zaopatření, náleží regresní nárok vůči obci domovské. Výslovného předpisu, jenž by tento nárok přiznával také, pokud jde o náklady pohřební, ovšem není. Poněvadž však zák. chudinský v § 12 hrazení těchto nákladů postavil na roveň jinakým formám poskytování chudinského opatření, musí ona všeobecná zásada mítí platnost také pro náklady pohřební, hradila-li je obec jiná než domovská.

K námitce stížnosti, že rozhodnutí jest vadné proto, že neodůvodňuje, proč vůči obci B. použilo § 12 chudinského zák., jest podotknouti, že povinnost úřadu rozhodnutí své odůvodňovati znamená, že z rozhodnutí musí býti patrno, na jakém podkladu skutkovém i právním bylo vydáno.

Tomuto požadavku v daném případě bylo vyhověno. Z rozhodnutí jest patrno zcela jasně, že založeno jest na skutkových předpokladech, že Emanuel J. byl domovským právem příslušný do B., že byl chudý, a že, když jeho mrtvola byla nalezena na území obce D., tato nahradila náklady pohřební.

Na tyto, jak již řečeno, nesporné skutkové předpoklady použily úřady předpisů jednak zák. domovského, jednak § 12 zák. chudinského, i nelze nalézti, v čem by toto odůvodnění bylo nedostatečné a jest i námitka naposled uvedená — pokud vůbec jí lze rozuměti — lichá

Č. 3218.

Administrativní řízení: Nedostatek právního poučení v rozhodnutí úřadu politického opravňuje stranu k tomu, aby se zvláštním rekuresem domáhala odstranění této závady, nezbavuje však výrok úřadu takovou vadou trpící jeho povahy a účinků, které mu jinak podle jeho obsahu a formy přísluší.

(Nález ze dne 6. února 1924 č. 2080.)

V ě c: Městská obec J. proti ministerstvu vnitra o označení ulic.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — —

Spor, který stížností vznesen je na nss, vyvolán byl výměrem osp-é z 19. října 1922, jímž obec vyrozuměna, že tento úřad na základě čl. 5. a 10. vl. nař. č. 324/21 činí sám opatření, aby označení ulic a veřejných míst v N. J. také jazykem státním na prvním místě provedeno bylo na útraty a nebezpečí obce, poněvadž obec ve lhůtě jí stanovené dle své povinnosti se o to nepostarala. Obec domáhala se v cestě instanční zrušení tohoto opatření, popírajíc, že je tu předpoklad jeho, to jest povinnost obce označiti ulice a veřejná místa v státním jazyku, jak to na ní bylo žádáno, poněvadž prý povinnost ta nastává jen tehdy, když ob. zast. po 6. září 1921 usnáší se o pojmenování. Nař. výnosem odmítlo min. vnitra o této otázce meritorně rozhodovati, poněvadž povinnost ta uložena obci již výměry osp-é z 26. října 1921, 1. prosince 1921 a 14. února 1922, které nabyly právní moci, a proto odmítlo pak změnití nař. opatření osp-é z 19. října 1922.

Stížnost nenapadá toto opatření, nař. výnosem potvrzené, samo o sobě, nýbrž toliko v jeho předpokladech, a to dvojími námitkami: jednak, že žal. úřad neprávem předpokládá, že byla obci již dříve pravomocně uložena povinnost provést označení ulic a veřejných míst v jazyku státním, jednak že tato povinnost v zákonných předpisech není odůvodněna.

Námitkami posléze uvedenými nemohl se nss zabývat, poněvadž žal. úřad tuto otázku neřešil; opřel se jediné o právní moc výměrů osp-é z 26. října 1921, 1. prosince 1921 a 14. února 1922, bylo proto nss-u zkoumati jediné, zda tento předpoklad je správný. Stížnost to popírá vytýkajíc, že výměry osp-é z 26. října 1921 a 1. prosince 1921 obsahují toliko poučení a vyzvání obci, aby zavedla zákonný stav, nikoli však rozhodnutí neb opatření, jak patrně již z toho, že nemají poučení o opravných prostředcích. Rovněž výměr z 14. února 1922 má prý podobnou povahu. Žádný z těchto výměrů nepraví jasně, že a proč obec je povinna uvést česká označení ulic na prvním místě, a zda nové označení vztahuje se také na názvy z doby před 6. zářím 1921.

Výtky ty nejsou však důvodny. Pokud se týče především nedostatku poučení o opravných prostředcích, sluší podotknouti, že podle zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. jsou ovšem politické úřady povinny ke svým rozhodnutím a opatřením připojovati poučení o opravných prostředcích, avšak nezachování tohoto předpisu má pouze ten následek, že podle § 3, posl. odst. strana může se zvláštním rekursem domáhati odstranění závady, nezbavuje však emanaci politického úřadu vadou takovou trpící její povahy a účinků, které jí jinak dle jejího obsahu a formy přísluší. Další vytýkaný nedostatek jasného a podrobného odůvodnění je sice po případě rovněž vadou, kterou strana může řádným opravným prostředkem vytýkati, není však překážkou, aby enunciat — nebyv takto naříkán — nabyl právní moci.

Jde tedy pouze o to, zda uvedené výměry osp-é ukládají obci povinnost, aby ve smyslu čl. 5. nař. 324/21 označila všechny své ulice a veřejná místa jazykem státním na prvním místě, a činí-li to tak, že stěžující si obec mohla to z nich jasně vyčísti.

Výměr z 26. října 1921 omezuje se sice jenom na doslovnou citaci čl. 5, odst. 1. a 2. vl. nař. 324/21, mluví však o pojmenování ulic a veřejných míst docela povšechně a přikazuje obci zase docela všeobecně, aby pojmenování ulic a veřejných míst dle těchto předpisů do konce listopadu 1921 provedla. Totéž se děje výměrem z 1. prosince 1921. Z výměru ze 14. února 1922 je pak docela nepochybným způsobem zřejmo, že politický úřad vztahuje svůj příkaz nikoli jenom na pojmenování, jež shledává závadnými, nýbrž že míní jím označení všech ostatních ulic a veřejných míst a ukládá obci pod pohrůžkou čl. 5, odst. 3, aby je do určité lhůty provedla předepsaným způsobem, jak to od ní bylo požadováno. Že si obec byla také sama docela dobře vědoma, že se jí ukládá povinnost, označiti všechny ulice a veřejná místa také jazykem státním, je patrné ze všech jejích podání k pol. okr. úřadu, zejména však ze zprávy městské rady z 20. března 1922, podle níž se ob. zast. usneslo dosavadní německé označení ulic a veřejných míst ponechat a dáti jim česká jména v příloze podání uvečená, a která domáhá se prodloužení lhůty politickým úřadem stanovené z toho

důvodu, že opatření velkého počtu uličních tabulek, které nyní mají býti dvoujazyčné, vyžaduje z technických důvodů delší doby.

Vzhledem k obsahu cit. výměrů osp-é, jimž obec mohla rozuměti a skutečně také dobře rozuměla, bylo tedy věcí obce, aby domnělou jich nezákonnost v cestě instanční uplatnila. Když tak neučinila, nabyly výměry ty proti ní právní moci, a nemá proto již práva dožadovati se sprostění povinnosti, která jí oněmi výměry byla uložena. Žal. úřad právem proto předpokládá, že o povinnosti obce provésti označení ulic a veřejných míst také a to na prvním místě v jazyku státním, je již právomocně rozhodnuto, a správně odmítá tedy opětne meritorní rozhodování o této otázce.

Je-li však ona povinnost obce pravoplatně zjištěna, a nebylo-li jí ve lhůtě úřadem stanovené vyhověno, pak je opatření výměrem osp-é z 19. října 1922 učiněné a nař. rozhodnutím potvrzené podle čl. 5., odst. 3. vl. nař. č. 324/21 plně odůvodněno

Č. 3219.

Právo jazykové: Výrok stát. poz. úřadu o právu jazykovém stranou uplatňovaném není konečným rozhodnutím podle § 5 zák. o ss; takovým byl by teprve výrok ministerské rady.

Pozemková reforma: I. I neplodná a užitku nenesoucí půda zabraná podléhá placení hektarového příspěvku podle § 73 náhr. zák. — II. Vlasník zabrané půdy není zbaven povinnosti, platiti hektarový příspěvek, nemá-li zaměstnanců majících nárok na pensi. — III. Předpisů nař. č. 496/21 nelze použiti ohledně placení hektarového příspěvku za rok 1920 a 1921.

(Nález ze dne 6. února 1924 č. 2284.)

Prejudikatura: Boh. 1261 a 1311 adm.

Věc: Julius H. v K. proti státnímu pozemkovému úřadu (rada z. s. Jan Kovařík) o hektarový příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí ze dne 18. března 1923, pokud vzalo za základ pro vyměření hektarového příspěvku plochu st-lem ke dni 28. října 1918 udanou, zrušuje se pro nezákonnost, v ostatním zamítají se stížnosti jako bezdůvodné.

Důvody: Platebním rozkazem z 22. listopadu 1922 předepsán byl st-li na základě § 73 náhr. zák. hektarový příspěvek za rok 1920, 1921 a 1922. Za základ vyměření toho vzato, že výměra zabrané půdy st-lovy činí 1075 ha 63 a 72 m²; příspěvek byl vyměřen z plochy 825 ha 63 a 72 m² za rok 1920 po 3 K, za rok 1921 po 5 K a za rok 1922 po 3 K z každého hektaru.

Proti tomuto platebnímu rozkazu podal st-l rozklad, v němž uplatnil nesprávnost výměry půdy, jež byla podkladem platebního rozkazu.

Rozklad ten vyřídil žal. úřad svým rozhodnutím z 18. března 1923 zamítavě.

Když byl st-li doručen složní lístek poštovní na zaplacení hektarového příspěvku za rok 1923, žádal st-l, aby ohledně hektarového pří-